

Til nr. 14 (retsplejelovens § 747)

Der foreslås en ændret affattelse af § 747, således at mulighederne for anteciperet bevisførelse med henblik på at sikre bevis af betydning for spørgsmålet om ophævelse af isolation udvides og undergives samme regler som anteciperet bevisførelse af hensyn til sikring af bevis i øvrigt.

I overensstemmelse med princippet om bevisumiddelbarhed er det hovedreglen, at bevisførelsen i straffesager finder sted for den dømmende ret under domsforhandlingen.

Retsplejelovens § 747 indeholder adgang til at fravige denne hovedregel i særlige tilfælde, således at der inden domsforhandlingen afholdes et særligt retsmøde med henblik på at sikre et eller flere beviser i sagen (anteciperet bevisførelse).

Den gældende bestemmelse er opbygget således, at stk. 1 omhandler de tilfælde, hvor afholdelse af retsmøde er påkrævet f.eks. for at sikre bevis, som ellers må befrygtes at ville gå tabt, eller som ikke uden væsentlig ulempe eller forsinkelse vil kunne føres umiddelbart for den dømmende ret. Anmodning om afholdelse af et retsmøde efter denne bestemmelse kan fremsættes både af anklagemyndigheden og af forsvareren, og der gælder ingen tidsfrister for anmodningens fremsættelse. Stk. 2 er en speciel bestemmelse, der har til formål af muliggøre ophævelse af isolation efter sikring af de pågældende beviser. Bestemmelsen omhandler kun tilfælde, hvor en varetægtsarrestant efter rettens bestemmelse er anbragt i isolation, og hvor risikoen for at arrestanten vanskeliggør forfølgningen i sagen (kollusion) eventuelt kan imødegås ved sikring af bevis under en anteciperet bevisførelse. Begæring om afholdelse af et retsmøde efter stk. 2 kan kun fremsættes af forsvareren, og bestemmelsen forudsætter, at arrestanten har været varetægtsfængslet i et sammenhængende tidsrum på mere end tre måneder.

Lovforslaget indeholder forslag om en ændret affattelse af § 747, således at mulighederne for anteciperet bevisførelse med henblik på at sikre bevis af betydning for spørgsmålet om ophævelse af isolation udvides og undergives samme regler som anteciperet bevisførelse af hensyn til sikring af bevis i øvrigt.

Forslaget indebærer, at der bliver hjemmel til også efter anmodning fra anklagemyndigheden at afholde retsmøde med henblik på at sikre bevis af betydning for spørgsmålet om ophævelse af isolation. Samtidig ophæves kravet om, at arrestanten skal have været anbragt i isolation i mere end tre måneder, før anmodningen kan fremsættes.

Det følger af den foreslåede nye affattelse af § 747, at retten som hidtil ikke er bundet af en anmodning om

afholdelse af et retsmøde med henblik på anteciperet bevisførelse. Det indebærer bl.a., at retten, hvis sigtede eller dennes forsvarer protesterer mod en anmodning om anteciperet bevisførelse fremsat af politiet med henblik på at søge en isolation ophævet, skal foretage en afvejning mellem hensynet til forsvaret og hensynet til muligheden for at begrænse anvendelsen af isolation. Det forudsættes, at domstolene ved denne afvejning i den enkelte sag tillægger hensynet til den sigtedes ønsker for tilrettelæggelsen af forsvaret en ganske særlig vægt. Men en sigtet bør ikke efter eget ønske kunne fastholde en varetægtsfængsling i isolation, hvis grundlaget for isolationen kan fjernes ved en anteciperet bevisførelse, og der ikke anføres rimelige hensyn til forsvaret, der taler imod afholdelsen af en sådan bevisførelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 15 (retsplejelovens § 767, stk. 2)

Hvis fristen for en varetægtsfængsling efter § 767, stk. 1, er fastsat, så den udløber, den dag domsforhandlingen begynder eller senere, foreslås det, at varetægtsfængslingen skal fortsætte uden yderligere fristforlængelser, indtil domsforhandlingen er afsluttet, og dommen er afsagt. Dette gælder uanset, om afgørelsen om varetægtsfængsling er truffet efter § 762, stk. 1 eller stk. 2.

Tiltalte kan tidligst, når den frist, der - før domsforhandlingens begyndelse - blev fastsat for varetægtsfængslingen, udløber, anmode om, at varetægtsfængslingen ophæves efter § 766, hvorefter retten til enhver tid kan omgøre en kendelse om varetægtsfængsling, eller § 768, hvorefter retten skal ophæve varetægtsfængslingen, hvis forfølgningen opgives, hvis betingelserne for varetægtsfængsling ikke længere er til stede, eller hvis retten finder, at efterforskningen ikke fremmes med tilstrækkelig hurtighed, og at fortsat varetægtsfængsling ikke er rimelig. Hvis tiltalte efter fritstens udløb anmoder om ophævelse af varetægtsfængslingen, skal retten inden syv dage fra den dag, hvor anmodningen er fremsat over for retten, træffe afgørelse om, hvorvidt varetægtsfængslingen skal ophæves. Fristen indebærer, at der skal træffes afgørelse inden udløbet af den syvende dag, efter at tiltalte eller dennes forsvarer har fremsat anmodningen. Hvis retten ikke imødekommer tiltaltes anmodning om ophævelse af varetægtsfængsling kan tiltalte tidligst 14 dage efter rettens afgørelse, kræve en ny afgørelse af, om betingelserne for fortsat varetægtsfængsling er opfyldt.